

КУЛЬТУРА НОВИНИ

12 Жовтня, 2024

«Колір граната» в прифронтовому Харкові. Фото з кінопоказу

Анна М'ясникова

Олександр Осіпов

2 хвилини

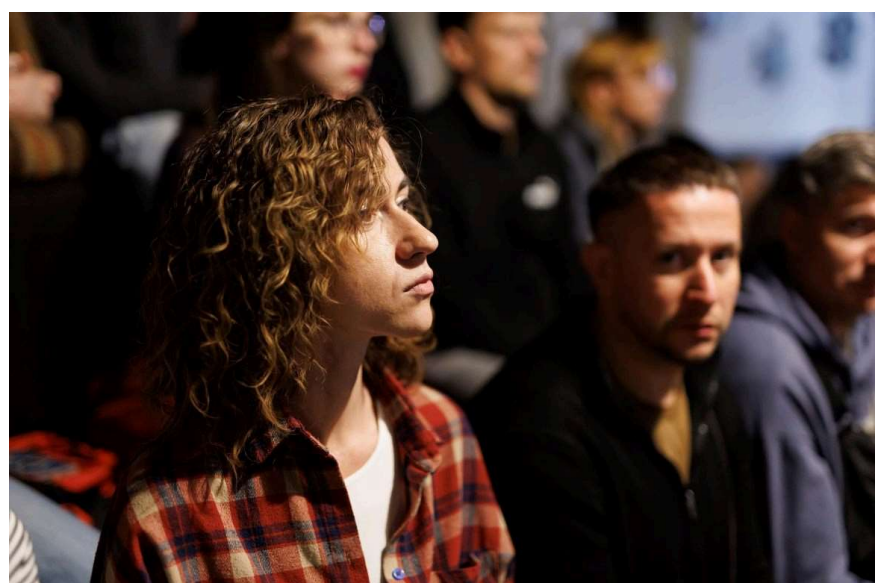
Цієї середи десятки мешканців міста прийшли в Art Area ДК, аби подивитися відреставровану драму-притчу Сергія Параджанова «Колір граната». Цей фільм вважається шедевром світового кіномистецтва.

Через радянську цензуру фільм так і не дійшов до екранів таким, яким його задумував режисер. Уперше його показали на великому екрані в 1969

році у Вірменії. А згодом він піддався ще більшій цензурі, аби зрештою, чотири роки потому, його побачили глядачі усього радянського союзу.

Кінофонд режисера Мартіна Скорсезе та Cineteca di Bologna відреставрували стрічку, відновили насиченість кольорів та наблизили її до бачення Сергія Параджанова. Її презентували на Каннському кінофестивалі у 2014 році.

Стрічка відображає історію життя вірменського поета Саят-Нови, з його духовним шляхом, внутрішніми конфліктами й мистецькими напрацюваннями.

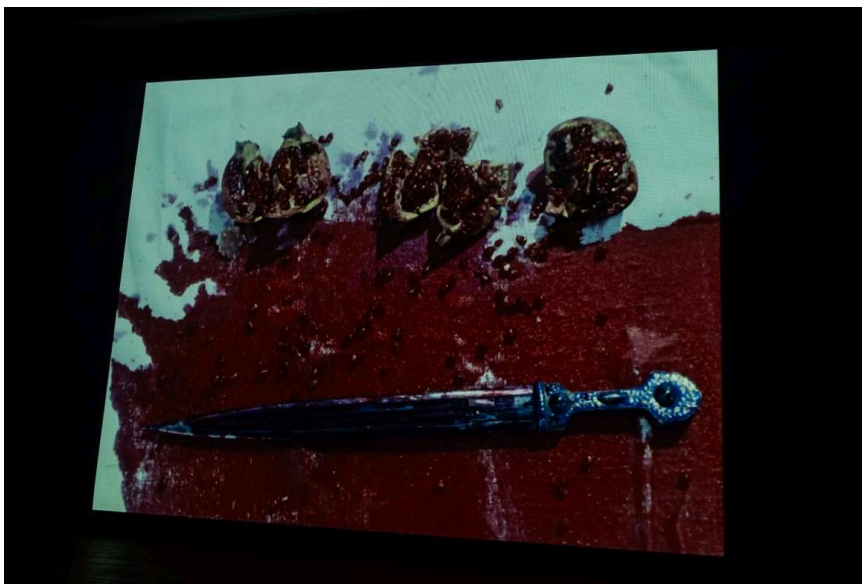
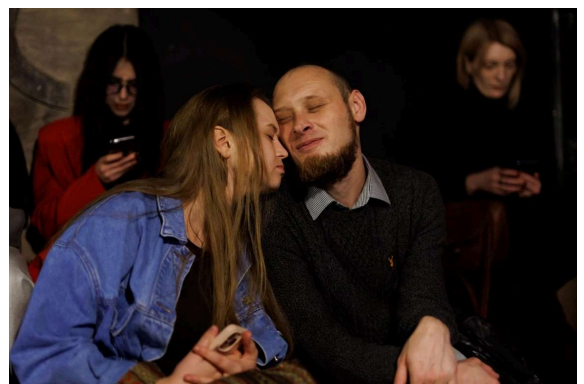
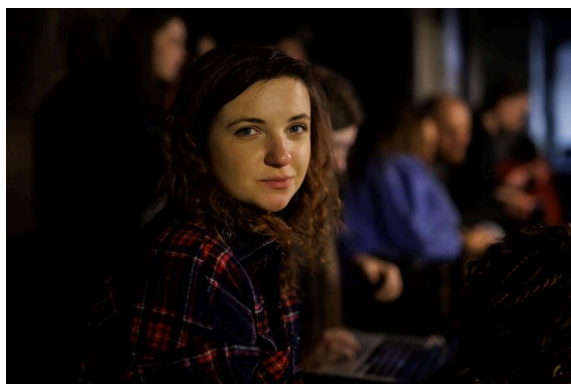

Фото: Олександр Осіпов

«Я думаю, що цей фільм варто дивитися через те, що споглядання краси на сьогодні лікує людей. Споглядати таку красу, на правду, коли можеш зупинити стрічку в будь-який момент, і цей стоп-кадр роздрукувати, повісти на стіну в якості класної живописної картини. Я думаю, що його не потрібно розуміти як біографічний фільм. Це зовсім не байопік. Тут, скоріше поет Саят-Нова, який напевно для вірменського народу означає приблизно те саме, що для нас Григорій Савич Сковорода.

Для мене це поетичне кіно все ж доводить: попри те, що фільм вважається класикою вірменського кінематографу, він знятий етнічним вірменином, який народився в грузинському Тбілісі, але все ж таки це український режисер. Це такий продовжувач традиції Довженка, якого він називав своїм вчителем. За рахунок цього, скажімо цього напряду поетичного кіно, це все ж таки дуже український режисер, хоча тут немає українського матеріалу зовсім. Це повністю вірменська історія, але вона неймовірно поетична, неймовірна класна. І це, скоріше, такі асоціації, алегорії про життя поета, де через національне вірменське ми підходимо до теми, що таке взагалі поет для своєї нації, взагалі для людства», — поділився думками актор, директор програм Харківського незалежного театру «P.S.», ведучий Радіо «Накипіло» Кирило Лукаш.

Після перегляду було обговорення, де глядачі ділилися думками про побачене. Модерував бесіду Андрій Терентьєв, режисер та засновник кіноклубу «Космофільм».

«Я завжди любив цей фільм і ту версію, попередню, хоча вона звичайно гірша, ніж те, що вчора ми подивилися. Але, наприклад, вчора я вперше звернув увагу на акторську гру. Зазвичай, говорячи про “Колір граната”, говорять про неймовірну роботу художника, оператора, коли ніби весь фільм знятий статично, але при цьому неймовірно багато руху в цій історії, про насиченість кольорами. Софіко Чіаурелі тут грає молодого поета, потім — його музу, кохану, монахиню, міма. І вона робить це неймовірно. Коли ми дивимося на Софіко Чіаурелі в образі молодого поета, на нас дивиться з екрану очі саме молодого чоловіка, а в наступному кадрі це та сама актриса, але вже в образі його коханої поета, і на нас дивляться очі молодої дівчини. Це неймовірно», — поділився враженнями Кирило Лукаш

Кінопоказ ініціювала кінокомпанія «Артхаус Трафік». Він був приурочений до 100-річчя з дня народження Сергія Параджанова. Також відреставрований фільм показували в кінотеатрах Планета кіно. У Харкові стрічку вже прибрали з прокату, проте подивися фільм ще можна в Києві, Одесі та Львові.